

[Indenrigsministeren.]

kommunerne har det fulde ansvar for, at der etableres en hjemmesygeplejeordning, og at denne skal omfatte alle kommunens indbyggere, samt at kommunerne ligeledes har det økonomiske ansvar for ordningen. Udvalget mener endvidere, at de overordnede instansers tilsyn med de enkelte hjemmesygeplejeordninger bør være mere indgående, således at man derigennem sikrer, at hjemmesygeplejen overalt bliver tilrettelagt mest rationelt.

Udvalget har foreslået, at der gennemføres en selvstændig lovgivning om hjemmesygepleje efter de nævnte retningslinier.

Det foreliggende lovforslag svarer, for så vidt angår §§ 1—3, der indeholder bestemmelser om hjemmesygeplejens organisation, nøje til udvalgets forslag.

Herved skulle der være skabt grundlag for, at der i de kommuner, som endnu ikke har etableret hjemmesygepleje, bliver oprettet en sådan enten ved kommunens foranstaltning eller ved et samarbejde mellem kommune, hjemmesygeplejeforening og sygekasse, og at der i det hele taget overalt i landet bliver adgang til sygeplejeassistance, til sygebehandling, i hjemmene og dermed mulighed for at aflaste sygehuse.

Lovforslagets bestemmelser om refusion af kommunernes udgifter til hjemmesygepleje er ændret i forhold til de af et flertal af hjemmesygeplejeudvalget foreslåede bestemmelser. Udvalgets forslag ville betyde en væsentlig forskydning af byrdefordelingen på dette område mellem kommunerne og staten, som ikke synes rimelig under de nuværende økonomiske forhold samt under de bestående skatte- og tilskudsregler.

Da udgifterne imidlertid er steget meget væsentlig, siden de gældende refusions-satser blev fastsat i 1948, foreslås det, at det nuværende refusionssystem, der bygger på den mellemkommunale refusion, oprettholdes, men således at der bliver adgang til at anmelde et større beløb end tidligere. Efter de gældende bestemmelser kan der anmeldes indtil 1 kr. 35 øre pr. indbygger. Efter forslaget vil der kunne anmeldes indtil 4 kr. 50 øre pr. indbygger i de tilfælde, hvor det er fornødent at stille bil til rådighed for hjemmesygeplejersken på grund af distriktets størrelse og befolkningstæthed. I

de tilfælde, hvor dette ikke er nødvendigt, vil der højst kunne anmeldes et beløb svarende til 2 kr. 50 øre pr. indbygger.

Refusionsordningen tager herved hensyn til, at udgifterne til hjemmesygepleje i landkommunerne gennemgående vil være større end i bykommuner med tæt bebyggelse. Endvidere tilsigter ordningen at ansøre kommunerne til at slutte sig sammen om en fælles hjemmesygepleje, således at hjemmesygeplejedistrikterne får en passende størrelse. En sådan sammenlægning vil ganske vist som regel forudsætte, at hjemmesygeplejerskerne udstyres med motorkøretøj, men de hermed forbundne udgifter vil blive opvejet ved besparelse i lønningsudgifter, når distrikterne bliver større.

Hjemmesygeplejeudvalgets flertal foreslog endvidere, at hjemmesygeplejerskerne i fremtiden opnåede pension efter de for statens tjenestemænd gældende bestemmelser, og at statskassen afholdt de med ydelse af reguleringstillæg til pensionerne forbundne udgifter.

Da jeg må finde det rigtigst, at udgifterne til eventuel dyrtidsregulering af pensioner såvel som til forbedring af grundpensioner afholdes på samme måde som de øvrige udgifter, der er genstand for refusion efter bestemmelserne i forslaget § 4, har jeg ikke ment at kunne tiltræde dette forslag.

Da udgifterne til hjemmesygepleje i visse kommuner med isoleret beliggenhed eller lignende vil kunne være ganske særlig tyngende, er der efter forslaget § 6 adgang til at yde et ekstraordinært statstilskud i sådanne tilfælde.

Loven foreslås at skulle træde i kraft den 1. april 1957. Der vil dog blive givet kommuner, der endnu ikke har nogen hjemmesygeplejeordning, en passende frist til at få en sådan etableret.

Idet jeg iøvrigt henviser til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, skal jeg herved anbefale forslaget til det høje tings velvillige behandling.

Ordføreren for forslagsstillerne (Damsgaard): Da det ikke har været muligt at tilendebringe arbejdet i det folketingsudvalg vedrørende en revision af ungdomsskoleloven af 11. juni 1954, der blev nedsat den 8. marts d. å., tillader jeg mig på forslags-

[Damsgaard.]

stillernes vegne på ny at fremsætte *forslag til folketingsbeslutning* om nedsættelse af et folketingsudvalg på 17 medlemmer til at overveje og eventuelt fremkomme med forslag til ændringer af ovennævnte lov.

Min begrundelse for at ønske udvalget nedsat igen er den samme, som jeg gav udtryk for ved det tilsvarende forslags behandling i folketinget i februar og marts i år, nemlig at nogle af lovens bestemmelser er for vidtgående, og at dens administration og udnyttelse på en række områder heller ikke har været tilfredsstillende og derfor kan give anledning til overvejelse af en revision af lovens afsnit om aftenskoler, brevskoler og fritidsforanstaltninger.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Johs. Christiansen* til forsvarsministeren:

„Vil ministeren udtale sig om kritikken af genindkaldelserne?“

Johs. Christiansen: Udviklingen synes mere og mere at gå i retning af, at genindkaldelser snart vil være „en saga blott“. Den hidtil gangbare mobiliseringsteori, som er genindkaldelsernes naturlige forudsætning, vil i atomvåbnens tidsalder inden længe kunne gemmes bort i det militære planlægningskontors arkiver.

Da jeg imidlertid næppe tør gå ud fra, at forsvarsstyrelse og værnschefer sådan lige pr. omgående slutter op om den opfattelse, må man formentlig også gå ud fra, at hele denne sag vil være aktuel et stykke tid endnu, og det er da med henblik på en sådan mulighed, jeg har stillet det foreliggende spørgsmål til forsvarsministeren.

Efter afslutningen af stormanøvren „Hammerslag“ på Sjælland offentliggjorde Information dels en klage fra en af de genindkaldte menige, dels en skarp kritik, som genindkaldte officerer fra 1. regiments 3. bataljon havde indgivet til deres bataljonschef. Det hed i kritikken, at manøvren var en fiasko som følge af dårlig organisation, svigtende orientering og forkert placering af det genindkaldte mandskab. Dette kom i flere tilfælde slet ikke til at varetage

den tjeneste, det var uddannet til, men helt andre opgaver, som det stod fremmed over for.

Videre hed det i officerernes indberetning, som bataljonschefen i øvrigt søgte at undertrykke, at det ud fra de således påpegede mangler — jeg beder om tilladelse til at citere —

„naturligt måtte forekomme, som om den egentlige aftjening af værnepligten var spildt, idet genindkaldelserne har været præget af et stort antal meniges komplette mangel på kendskab til det speciale, som det ikke var hensigten de skulle lære fra bunden, men videreuddannes i.“

Vil forsvarsministeren udtale sig om denne kritik, har jeg spurgt. Hvis dette nemlig blot er tilnærmelsesvis rigtigt, vil det jo være ensbetydende med, at mange genindkaldtes tid er spildt, og at manøvren som helhed ikke har været de millioner kroner værd, den har kostet skatteyderne.

Dette er det ene forhold. Men der ligger i mit spørgsmål desuden også en forventning om, at den højtærede minister samtidig vil bringe på det rene, om en så alvorlig kritik som den, jeg omtalte før, kan undertrykkes af en bataljonschef, om med andre ord offentligheden ikke har et rimeligt krav på at kende en sådan kritik, der naturligt vil kunne indgå som led i vurderingen af, hvordan landets store militærudgifter udnyttes.

Jeg går ud fra, at ministeren straks ved kritikken fremkomst har ladet foretage en undersøgelse af de kritiserede forhold, og at mit spørgsmål i dag derfor ikke har bragt ham i nogen slags vanskeligheder. Noget sådant har naturligvis ikke fra min side været tilsigtet.

Forsvarsministeren (Poul Hansen): Jeg takker det ærede medlem hr. Johs. Christiansen, fordi han gennem sit spørgsmål har givet mig anledning til nogle bemærkninger om kritikken af genindkaldelserne. Det er umuligt inden for rammen af spørgetiden at give udførligt svar vedrørende alle de forhold, som der er rettet kritik imod, men jeg skal forsøge at sige lidt om de vigtigste.

Man har kritiseret, at indkaldte blev sat på pladser, hvortil de ikke var uddannet.

[Forsvarsministeren.]

Det er rigtigt, at dette er sket i en række tilfælde, og det kan ikke udelukkes, at det i nogle tilfælde er sket ved fejl, som naturligvis vil blive søgt undgået i fremtiden. Men forskellige forhold medfører, at sådanne omplaceringer ikke helt kan undgås. Under den første uddannelse er underafdelingernes styrke reduceret, hvorfor de mindst nødvendige pladser ikke besættes. Ved genindkaldelser, hvor enhederne opstilles på krigsstyrke, er det derfor nødvendigt at supplere op. Adskillige værnepligtige skifter efter hjemsendelsen bopæl og overføres derved til et andet regiment. Ved kassationer, udvandring og anden afgang i værnepligtstyrken sker der ændringer i de enkelte underafdelingers sammensætning. Det er således ganske nødvendigt at foretage et vist antal omplaceringer ved opsætningen af underafdelingerne ved genindkaldelser. Man søger herved at sætte ældre soldater på mindre krævende poster og de unge på de mest kampprægede poster.

Bortset fra det, jeg nu har nævnt, har kritikken især været rettet mod forhold under de store øvelser, som sluttede genindkaldelserne. Der har været klaget over manglende orientering — øvelserne var præget af forvirring, hævder man — og over upræcis forplejning, lange marchture, manglende kapper og lignende forhold.

Ingen vil påstå, at disse øvelser helt igennem gik, som de skulle. Når man holder øvelser, er det jo bl. a. for at indvinde erfaringer og rette eventuelle fejl. Men man bør huske, at medens genindkaldelsens første del var viet den mere individuelle uddannelse og træning af mandskabet, er hensigten med manøvrerne også at træne de højere befalingsmænd i troppernes føring. Medens øvelserne står på, vil hver af parterne naturligvis søge at bringe så stor forstyrrelse som muligt ind i modpartens dispositioner; noget sådant vil jo også ske under krigsforhold. Så vil det uvægerligt gå sådan, at meget fra den meniges og fra den underordnede befalingsmands synspunkt vil tage sig ud som forvirring og meningsløshed, bl. a. dette, at nogle er i ilden i lange perioder, medens andre bare venter. Det er meget vanskeligt at give

den fornødne orientering til manden i geleddet, medens det hele udvikler sig. Det er ikke således, at man i hærledelsen savner forståelse for dette spørgsmål om orientering, og jeg har da også i et referat fra en hjemsendelsesfest for genindkaldte set, at en af de menige netop takkede for, at man fik orientering og i det hele blev betragtet som mennesker. Men der kan utvivlsomt ved adskillige enheder nås mere i den retning, og opmærksomheden vil være henvendt herpå.

Det er for mig helt givet, at træningen under den første indkaldelse må være hård; når folk først genindkaldes efter flere års forløb, er de ikke i samme form som ved afslutningen af første uddannelse. Jeg har derfor over for hærchefen gjort det synspunkt gældende, at man ved eventuelle fremtidige større øvelser med genindkaldte undgår større strabadser lige inden øvelserne og under øvelserne ikke udsætter soldaterne for større anstrengelser end svarende til deres træningsgrad.

Må jeg så til sidst gøre opmærksom på, at næsten hele den fremkomne kritik har drejet sig om en enkelt enhed. Jeg kan ikke udelukke, at der har været særlige svagheder her, men man tænker jo også sit ved, at en af de kritiserende udtalelser er underskrevet bl. a. af formanden for Danmarks kommunistiske Ungdom.

Det er mit indtryk, at befalingsmændene har lagt et stort og omhyggeligt arbejde i forberedelsen og gennemførelsen af uddannelsen og øvelserne for de genindkaldte. Det er muligt, at programmet har været for stramt, men det er nu også mit indtryk, at de genindkaldte stort set har deltaget med interesse i arbejdet. De disciplinære vanskeligheder har været meget små. Der har været færre straffe end ventet og færre end normalt. Generelt sagt er der derfor grund til at anerkende de genindkaldtes holdning, og jeg synes, der er så meget mere grund dertil, som vi ved, at disse tre uger for de fleste var et kedeligt afbræk og, ikke mindst økonomisk, en belastning.

Så sent som i formiddags har jeg haft en samtale med en officer fra et af de andre NATO-lande. Han har ret nøje fulgt genindkaldelserne og udtalte sig meget rosende om de genindkaldtes præstationer.

[Forsvarsministeren]

Må jeg slutte med at sige om spørgsmålet om den såkaldte undertrykkelse af kritikken af øvelserne, at det er min opfattelse, at en sådan undertrykkelse, om den virkelig har været forsøgt — det står lidt uklart — ikke har været korrekt.

Johs. Christiansen: Jeg takker ministeren for svaret. Så vidt jeg har kunnet forstå i skyndingen, fremgår det deraf, at der virkelig har fundet adskillige fejl sted. Jeg kunne derved gøre den bemærkning, at hvis man undlod genindkaldelserne, ville man ikke udsætte sig for at begå disse fejl. Et stort spørgsmål er det jo faktisk, om genindkaldelserne — det har jeg allerede været inde på — overhovedet har nogen mening længere, når det dog er klart, at man ikke i det givne øjeblik vil være i stand til at mobilisere.

Med hensyn til undertrykkelsen vil jeg gerne stille et tillægsspørgsmål til ministeren. Der må formentlig være foretaget en undersøgelse, og jeg spørger ministeren, hvad denne undersøgelse er gået ud på. Enten har der været gjort forsøg på en undertrykkelse, eller også har der ikke været gjort forsøg derpå. Jeg vil gerne høre ministerens udtalelse herom.

Forsvarsministeren (Poul Hansen): Når det ærede medlem selv anvender den forsigtige form: om der har været gjort forsøg på en undertrykkelse, må jeg på tillægsspørgsmålet nærmest svare bekræftende: jeg finder det ikke korrekt, hvis der har været gjort et sådant forsøg.

Det ærede medlem hævder, at hvis man ikke har genindkaldelser og øvelser, undgår man også fejlene. Hertil vil jeg gerne sige, at da man må regne med, at intet menneskeligt, heller ikke den militære organisation, er fuldkomment, finder jeg det betydelig mere betryggende ved øvelser i fredstid at have en mulighed for at rette fejl, end at disse skulle kunne komme til fuld udfoldelse i en situation, hvor apparatet

skulle stå sin prøve. Derfor har jeg den opfattelse, at hvis der har vist sig fejl ved manøvrerne — og det er ganske naturligt — er det det stærkest tænkelige argument for, at sådanne øvelser må holdes.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Formanden: Det næste spørgsmål er stillet af det ærede medlem hr. Heick til den højtærede undervisningsminister. Da den højtærede undervisningsminister i dag er forhindret i at være til stede på grund af bortrejse, har det ærede medlem erklæret sig indforstået med, at spørgsmålets besvarelse udsættes til førstkommende spørgetid efter spørgetiden i dag.

Man gik derefter til det følgende spørgsmål.

Af *Heilesen* til finansministeren:

„Med hvilken begrundelse har finansministeriet ændret reglerne for overtagelse af grundforbedringslån ved ejerskifte?“

Heilesen: Mit spørgsmål til den højtærede finansminister er affødt af, at jeg i den senere tid har fået henvendelser fra unge landmænd, der ved køb af ejendomme, hvori der er grundforbedringslån, har fået meddelelse om, at man kræver hele lånet indbetalt omgående. Så vidt mig bekendt har et sådant krav ikke været almindeligt tidligere, og jeg tillader mig derfor at anmode den højtærede minister om en begrundelse for den ændrede praksis. Jeg vil gerne over for ministeren påpege, at sådanne opsigelser af lånene i flere tilfælde skaber store vanskeligheder for ungdommens muligheder for at erhverve ejendomme.

Grundforbedringsloven blev i sin tid gennemført som en beskæftigelseslov, og lånene er placeret med fortrinsret inden for ejendommenes gældsforpligtelser. Der sker ingen tab ved disse lån, tværtimod. Arbejdsløse kommer i arbejde, og jordens effektivitet

[Heilesen.]

øges. I grundforbedringsloven står der intet om, at lånene forfalder ved ejerskifte, eller at de ikke kan overgå til ny ejere. Jeg finder det derfor ikke rimeligt, at et initiativ, der er særdeles ønskeligt, på et senere tidspunkt skal honoreres gennem en hårdhændet finanspolitik.

Finansministeren (Kampmann): Grundforbedringslånene forfalder i henhold til de for disse udstedte pantebreve til betaling ved ejerskifte, og parterne eller deres sagførere kan derfor ikke på forhånd gå ud fra, at lånene kan forblive indestående i ejendommene uanset ejerskiftet.

Finansministeriets praksis, som går ud på i et vist omfang at kræve grundforbedringslån indfriet ved ejerskifte, må betragtes som et led i den i gang værende sparepolitik, hvorfor det må anses for rimeligt, at lavt forrentede statslån indfries, når mulighed foreligger. Finansministeriet kræver imidlertid ikke indfrielse i alle tilfælde af ejerskifte, men har en lempelig praksis og kræver kun lånene indfriet i de tilfælde, hvor man finder det rimeligt efter vilkårene for handelen, hvorved der navnlig tages hensyn til den kontante købesums størrelse i forhold til den samlede købesum og til lånets restgæld. Lånene er som regel små i forhold til ejendommens værdi og dens samlede behæftelse, og indfrielse af grundforbedringslånene kræves kun i de tilfælde, hvor indfrielse ikke kan antages at være af afgørende betydning for parternes økonomi.

Heilesen: Jeg anerkender ministerens begrundelse: at man af hensyn til sparebestræbelserne i visse tilfælde søger at opsiges lånene, således at de forfalder til betaling. Men den højtærede minister pegede også på, at grundforbedringslån i almindelighed er små lån. Så meget mindre grund er der til at forlange dem indbetalt.

Jeg takker den højtærede finansminister for svaret, men vil alligevel gerne stille et tillægsspørgsmål. Når der sker handel med almindelige parcelhuse, kræver ministeriet i almindelighed ikke statslånet indbetalt, højst kræves en vis procent, almindeligvis 10 pct., indbetalt. Finder ministeren det rimeligt, at et forholdsvis kortfristet lån, som et grundforbedringslån netop er, kræves

indbetalt, når andre befolkningsgrupper kan opnå langfristede lån og kan handle med ejendomme, uden at der kræves tilsvarende regler bragt i anvendelse? En vis ligelig behandling må være til stede, og jeg spørger derfor: vil finansministeren gennemføre en ændring i grundforbedringslånenes administration, således at disse lån i almindelighed ved handel ikke opsiges eller i det mindste ikke opsiges med en større procentdel, end det er almindeligt for parcelhuse?

Finansministeren (Kampmann): Jeg skal gerne se på, om den lempelige praksis, vi har i øjeblikket, kan gøres mere lempelig, men jeg tror ikke, der er store udsigter hertil.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Poul Sørensen* til socialministeren:

„Vil socialministeren foranledige, at de statsunderstøttede arbejdsløsheds-kassers årsmøder bliver offentlige?“

Poul Sørensen: Som det vil være det høje ting bekendt, er udviklingen inden for arbejdsløsheds-kasserne gået i retning af, at det offentlige yder større og større midler til kassernes drift hvert år. Af de ca. 270 mill. kr. for det år, for hvilket der sidst er aflagt regnskab, har det offentlige ydet 160 mill. kr.

For nogle dage siden afsluttede Arbejdsmændenes Arbejdsløsheds-kasse sit delegeretmøde for en 3-årig periode og meddelte, at man i den tid havde bevilget understøttelser for 512 mill. kr. Jeg tager vist ikke meget fejl, når jeg siger, at det offentlige af dette beløb har ydet betydeligt over 300 mill. kr. Jeg har forsøgt at få beretningen fra dette en statsunderstøttet arbejdsløsheds-kasses årsmøde. Det har ikke været mig muligt. På min henvendelse meddelte man mig, at beretningen ikke ville kunne udleveres. Jeg har derfor måttet ty til det eneste referat, jeg har kunnet finde, nemlig Social-Demokratens. Når jeg ser det uddrag af beretningen, som dér foreligger, må jeg erkende, at den harmonerer meget lidt med, hvad man venter at finde i beretningen fra en statsunderstøttet arbejdsløsheds-kasses årsmøde. Jeg kan ikke i disse få minutter

[Poul Sørensen.]

bringe mange citater, men med formandens tilladelse må jeg måske citere en enkelt passus. Der står:

„Vi er slet ikke i tvivl om, hvad der venter os, hvis venstre får magt til at gennemføre sine ønsker. Lad os derfor være enige i at svare på effektiv måde ved øget tilslutning til socialdemokratiet, så det får styrke til at gennemføre forbedringer af de sociale love, men først og vigtigst at søge beskæftigelsen fremmet.“

I en fagforening var en sådan udtalelse selvfølgelig ganske på sin plads. I et årsmøde i en statsunderstøttet arbejdsløshedskasse, hvori det offentlige er impliceret økonomisk, er den ganske uden for, hvad der er rimeligt og rigtigt. Det vil være af stor værdi, at spørgsmålet — der oven i købet behandles i en kommission, hvis arbejde mange følger med interesse og venter et resultat af — bliver luftet her. Jeg mener, at både det årlige møde, som de samvirkende arbejdsløshedskasser lader afholde, og de periodiske møder inden for de enkelte arbejdsløshedskasser ikke bør refereres udelukkende af en ensidig presse, men at offentligheden bør have mulighed for at følge arbejdet i den nyttige sociale foranstaltning, som arbejdsløshedskasserne er.

Jeg håber, at den højtærede minister vil være så venlig at foranledige, at de statsunderstøttede arbejdsløshedskassers årsmøder bliver offentlige.

Socialministeren (Strøm): Den 4. oktober 1956 modtog jeg en skrivelse fra det ærede medlem hr. Poul Sørensen om det foreliggende spørgsmål, og da jeg fandt, det var rigtigst at høre arbejdsnævnet, hvori der er repræsentanter for socialdemokratiet, venstre, det konservative folkeparti og det radikale venstre samt repræsentanter for arbejdsløshedskasserne, har jeg sendt det ærede medlems skrivelse til arbejdsdirektoratet og udbedt mig en udtalelse efter forelæggelsen for arbejdsnævnet. Når jeg har modtaget svar fra direktoratet, skal jeg vende tilbage til sagen over for det ærede medlem.

Jeg vil dog gerne ved denne lejlighed udtale, at jeg, for så vidt angår det møde, der en gang om året afholdes under forsæde af arbejdsdirektøren og med repræsentanter

for samtlige arbejdsløshedskasser, på det foreliggende grundlag vil være mest tilbøjelig til at finde det naturligt, at man gav pressen adgang til at overvære dette møde. Jeg har imidlertid erfaret, at spørgsmålet tidligere har været rejst, og også under hensyn hertil har jeg fundet det rigtigt at indhente en erklæring fra arbejdsdirektoratet og arbejdsnævnet.

Hvad derimod angår de årlige delegeretmøder, der afholdes af de enkelte arbejdsløshedskasser, finder jeg det mere tvivlsomt, om pressen skal have adgang til disse møder, da arbejdsløshedskasserne, uanset at de modtager betydelige statstilskud, ikke er offentlige organer, og da der på disse delegeretmøder ofte diskuteres spørgsmål af intern karakter inden for kasserne. Men også om dette spørgsmål har jeg som sagt udbedt mig en erklæring fra arbejdsdirektoratet og arbejdsnævnet, og det var som nævnt min tanke at vende tilbage til disse spørgsmål fra det ærede medlem hr. Poul Sørensen, når svaret fra arbejdsdirektoratet og arbejdsnævnet foreligger.

Poul Sørensen: Jeg takker den højtærede minister for svaret, som jeg udlægger som en vis imødekommenhed.

Jeg vil gerne stille et yderligere spørgsmål til ministeren. Man diskuterer landet over, om arbejdsløshedskasserne, der forvalter så store beløb for det offentlige, skal ledes af arbejderne selv eller lægges under det offentlige. Mener ministeren da ikke — og det er ministerens personlige opfattelse, jeg udbeder mig ved denne lejlighed, hvis det er muligt — at det vil afbøde en hel del af kritikken, om de periodiske delegeretmøder i de enkelte arbejdsløshedskasser blev offentligt tilgængelige, så offentligheden kunne følge drøftelserne og få at vide, hvorledes ledelsen tager på de forskellige spørgsmål?

Socialministeren (Strøm): Det er klart, at jeg altid er interesseret i så stor offentlighed, som vel kan tænkes, også på det område, vi her diskuterer. Men det er lige så klart, at når vi har et arbejdsnavn med repræsentanter for i hvert fald de fire store politiske partier, vil jeg spørge om nævnets stilling til problemerne, inden jeg tager endelig stilling dertil.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:

Forslag til lov om ind- og udførsel af fisk, forslag til lov om støtte til nybygning af fiskerfartøjer m. v.

og
forslag til lov om ændringer i lov om oprettelse af et kreditinstitut for fiskerierhvervet.

Valgt blev: *Johs. E. Larsen, Poul Hansen (Grenå), Poul Hansen (Svendborg), Lund Jensen, Aage Knudsen, Mørk, K. Axel Nielsen, Peter Nielsen, Gideon, Frode Carstensen, Jens Chr. Christensen, Damsgaard, Conrad Kofoed, Bruun de Neergaard, Baagø, Friberg og A. C. Normann.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om opfindelser vedrørende krigsmateriel.

Valgt blev: *Victor Gram, Heising, Lund Jensen, Peter Jørgensen, Holger Larsen, Th. Mikkelsen, Orla Pedersen, Ravn, From, Arnth-Jensen, Henry Christensen, Gideon, Østergaard, Ole Bjørn Kraft, Marie Antoinette von Lowzow, Rasting og Johs Christiansen.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om ændringer i bevrerterloven.

Valgt blev: *Axel Ivan Pedersen, Conradsen, Ditlevsen, Boye Hansen, Peter Jørgensen, K. Axel Nielsen, Orla Pedersen, Anker Lau, Damsgaard, Heilesen, Thisted Knudsen, Martin, Weikop, Hanne Budtz, Fanger, Aage Fogh og Steen.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om bybefolkningens forsyning med mælk og fløde.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 43, fremsættelsen i tidenden sp. 27).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Holger Larsen: Da mit partis ordfører, det ærede medlem fru Edel Saunte, ikke kan være til stede i dette møde, skal jeg i hendes sted på mit partis vegne anbefale en velvillig behandling af det foreliggende lovforslag.

Da lovforslaget er en genganger fra forrige samling, et forslag, der så sent som i marts måned i år fik en ret indgående behandling her i tinget, hvor man i høj grad trak de principielle synspunkter vedrørende problemet op, finder jeg ikke nogen grund til ved denne lejlighed at genoptage denne diskussion.

Jeg har fornemmelsen af, at lovforslaget vil blive udsat for en meget indgående behandling i et udvalg — jeg håber også, det må blive en saglig behandling, selv om standpunkterne står hårdt over for hinanden.

Vi kom ikke så langt i udvalget i forrige samling. En lang række spørgsmål blev stillet, og nu foreligger der svar på disse spørgsmål, kommet i løbet af sommeren, så at vi ret hurtigt kan komme i gang med den principielle diskussion inden for udvalget. Jeg håber, at man hurtigst muligt vil gå til arbejdet dér, så at vi kan nå et resultat. Selv om sagen ikke kan samle et enigt folketing bag sig, håber jeg alligevel, at vi når et resultat inden denne samlings udløb.

Anker Lau: Selv om denne sag, som er af stor principiel og politisk betydning, ligger mig og mit parti meget stærkt på sinde, skal jeg afstå fra i dag at holde nogen lang tale, idet jeg vel må have lov til at forudsætte vor stilling bekendt i alle enkeltheder. Lovforslaget er jo en genfremsettelse fra sidste samling, og jeg kan, hvad selve sagen angår, henvise til den tale, jeg dengang holdt. Denne tale sammenholdt med mindretalsbetænkningen fra mælkekommissionen dækker også i dag det, jeg og mit parti mener om det, der her er ved at ske.

Det udvalg, der blev nedsat sidste år, har jo ikke haft særlig travlt. Vi har i sommerens løb modtaget det højtærede ministeriums besvarelser på en lang række spørgsmål, og det er min opfattelse, at en